

Denne stil skal handle om min gode, firknede ven, Polly. Polly er en hund og en hundepuddel af lille race. Den så for første gang lys d. 24 maj 1950, i en kennel i Ålborg, men ankom først hertil d. 18 juli. Moder var kørt ned på banegården, hvorad efter for at hente den. For min ventede min søster og jeg spændt derhjemme.

Da min moder kom hjem igen, troede jeg ikke, den var kommet, for den var ikke at se; men da moder kom indenfor, lukkede hund sin taske op og tog en lille, sort klump op, der derpå blev lagt op i den kasse, vi havde gjort klar til den. Den lignede nærmest et lille, lident gammegle med nogle store, mørke ^{og} lange ører. Til at begynde med var den lidt bange for alt det nye, men lidt efter spiste den dog sin mad, vi stillede for den, med god appetit; derefter var den parat til at lege. Hvor var det sjovt, og vi legede, lige til den af sig selv gik op i sin kasse, hvor den straks faldt i søvn. Om natten skulle den ligge i badevandsels, men den var sådan, at moder tog den ind til sig i soverværelset.

I den kommende tid blev vort hjem et "tusind søers land"; selvom vi prøvede at forhindre den, at den skulle gøre sig ren ude, ventede den dog med det, til den kom hjem igen, men efterhånden blev den dog renlig. Den må have indset, at den kunne spare sig for mange smæk og skældud. Der første spadsereture er en hel historie for sig selv.

Den var slet ikke glad for det fine lænke og halsbåndet, vi havde købt til den. For den det meste strittede alle fire ben i jorden, og den var næsten ikke til at trække af stedet, men efterhånden som tiden gik, blev den dog så klog, at den fulgte prænt med, hvis den da ikke ligesom trak os afsted med tungen langt ud af halsen.

Hvor var den dog legesyg. Til kom den slæbende med en stor klud i munden og stillede sig logrende foran os. Så skulle vi tage i den anden ende og rykke og hale der; det fik vi megen tid til at gå med. Den havde også en gammelsko, som den elskede

de at lide og raske rigtig i. En gammel bold fik den også at lege med, og den vendte sig -
skott tilbage med den, når vi havde kastet den. Da den var et halvtårs tid gammel, begyndte
den at lære forskellige kunster. Moder lærte den at danse på træbenene, og at gå herud
gulvet på to ben for en lille lækker bid, som vi holdt op for den. Når vi havde gæster, hånd-
te det, at moder klædte den i en barneklæde, og gav den en kage på og lod den så derpå danse
og gå rundt i det; den lignede en lille, sød negerpige, og gæsterne mødte sig godt. Senere lær-
te vi den at finde bolden lige meget, hvor i stuen den var. Den kunne blive ved med at lege
efter den i lang tid, og gav aldrig op før bolden var fundet. Disse lege er Polly stadig glad for.

Selvfølgelig kommer Polly med, når vi rejser på ferie. Turene, der for det meste går
til Hørsholm, foregår gerne i bedstefaders bil, og disse køreture er den ikke særlig glad for,
da den bliver lige så bilsyg som jeg. Sørggetabletter hjælper dog noget på os begge to,
men alligevel er den dog først rigtig glad, når vi alle er samlet hjemme igen.

Da Polly var to år, blev den parret, med en fin hanpuddel, og d. 29 juni 1952 fik
den syv, søde, små hvalpe; men om dem, er der så meget at fortælle, at det må gemmes
til en anden gang.

Om sommeren er det en af Pollys store fornøjelser at gå i vandet; den kan blive ved
til med at svømme efter en pind, vi kaster indtil den. Tungen, der bevæger sig under vandet, snapper
den efter og morer sig dejligt. Når den kommer op igen, er det med at gå langt væk
fra den; den ryster sig nærlig, så sand og vand står om den til alle sider. Bagefter ruller
den sig i sandet for at blive tør, og derefter ryster den så dette sand af. (Det den da ikke
sluker med sig hjem i sin krøllede pels)

Man skulle tro, at den også var glad for det varme bad, moder af og til giver
den i badekarret, men det er den bestemt ikke. Når den aner, hvad der skal foregå,
søger den gerne at gemme sig, men den undgår dog ikke badet af den grund. Når den
står midt i badekarret, ser den ynkelig, men samtidig morsom ud, når dens ellers krøl-
lede pels klister ind til kroppen. Vi søger altid at opmuntre den, mens det står på.

ved at fortælle den, at nu er vi snart færdige, og at den er blevet så fin så fin, men det gør slet ingen indtryk på den. Først når den er blevet tøft omtrent tør, og den bliver sluppet løs igen, løber den op og løber den rundt i hele huset, ruller sig på gulvtæppet og bjaffer af glæde.

Den kan heller ikke lide at blive klippet, men det skal jo til et par gange om året, ellers ville den vist komme til at ligne et monkefår, men efter at moder er begyndt at klippe den selv, går det dog bedre.

Polly er meget forkølet, og den kan ikke tåle, at nogen af os kører med hinanden; så springer den op (af) ad os og gær og maser sig ind imellem os.

Hver gang nogen af os kommer hjem, flyver den op ad os og gør forsøg på at slikke os i ansigtet. Den kan hoppe utrolig højt og vil altid være den første, der bliver sagt goddag til.

Når jeg om aftenen går i seng, følger den med op på mit værelse, og venter til jeg har lagt dens tæppe på fodenden af min seng; så springer den op og lægger sig godt til rette hos mig og bliver der, til moder kalder på den, når den skal gå aften-tur.

Vi synes naturligvis, at Polly er den bedste hund på jord, og for hver dag der går, bliver vi jo mere og mere glade for den, og det vil blive en sørgelig dag, når vi engang mister den.